

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 135 (2016), **Duminica a 22-a după Rusalii**
(*Bogatul nemilostiv*)

Evanghelia: Luca 16, 19-31*

Zis-a Domnul pilda aceasta: “Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, în toate zilele veselindu-se în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea în fața porții lui, plin de bube, și-ar fi poftit să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; cu toate acestea, înșiși câinii, venind, ei îi lingeau bubele. Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Și a murit și bogatul și a fost îngropat.

Și în iad, fiind el în chinuri, își ridică ochii și-l vede de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui. Și i-a zis, strigând: Părinte Avraam, ai milă de mine și trimite-l pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, că mă chinuiesc în această văpaie. Dar Avraam i-a zis: Fiule, adu-ți aminte că tu ți-ai primit pe cele bune în viața ta, și Lazăr, de asemenea, pe cele rele; iar acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi prăpastie mare s'a întărit, încât cei ce vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici de acolo să treacă la noi.

Și el a zis: Atunci rogu-te, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, că am cinci frați; să le dea lor mărturie, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Dar Avraam i-a zis: Îi au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci dacă se va duce la ei cineva dintre morți, se vor pocăi. Și i-a zis: Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nici dacă ar învia cineva din morți, tot nu vor crede”.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Despre suferință și viața de dincolo

Părintele Sofian Boghiu

Viața noastră pământească este adeseori închisă ca sub o boltă întunecată. Privim în sus, privim în jos, la stânga, la dreapta și nu vedem parcă nici o spărtură prin care să întrezărim ceva din lumea de dincolo. (...) Dar iată că în Evanghelia de astăzi, Mântuitorul ne spune Parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Este unica parabolă de acest gen și este amintită de Sfântul Luca, mai ales pentru păgâni, ca să cunoască și ei ce ne așteaptă dincolo. **S-ar părea, de multe ori, că viața aceasta pământească nu mai are nici o prelungire dincolo. Trăim aici, până la cimitir, ne îngroapă, ne pun o cruce pe mormânt și urmează uitarea. Dar nu este așa, fraților! Prin Evanghelia de azi ni se deschide o perspectivă cu totul și cu totul nouă. Viața aceasta o trăim așa cum o trăim, dar dincolo începe altceva.** Ce anume? Nu e indiferent unde mergem dincolo.

Ne spune Mântuitorul că mor și bogatul și săracul. Săracul luat de îngerii, este dus în împărăția lui Dumnezeu. Bogatul însă s-a pomenit în foc, în iad, în niște chinuri la care nu se aștepta, el care toată viața lui a huzurit.

Nouă, oamenilor, ne place să trăim nesupărați de necazuri, asta ne-ar conveni tuturor. Dar Dumnezeu are alt punct de vedere. Bogatul de azi avea în jurul lui zeci de lingușitori de tot felul, care trăiau foarte bine de pe urma laudelor lor. Iar Lazăr stătea la poarta aceea înaltă, cum sunt porțile în Orient, și aștepta să i se dea o firimitură de pâine, dar nimeni nu se îndura să i-o arunce. Bogatul, nici gând. **Când toate ne merg bine, seul din noi, grăsimea, ne închid ermetic pe dinăuntru și nu ne mai pasă de necazurile altora, devenim cumplit de egoiști.**

Câinii puteau să mănânce resturile de la masa bogatului, câinii erau sprinteni, dar Lazăr, bolnav, nu putea. El răbda de foame, nu înjura, nu țipa, nu osânda pe cei care cheuiau cu nepăsare sub ochii lui, nu judeca — așa cum fac unii care, în necazurile lor, îi înjură pe toți. Și pe Dumnezeu îl înjură: de ce ceilalți au și ei nu au? **Lazăr nu osânda pe nimeni, ci aștepta așa, fără pic de revoltă contra cuiva. Iată de ce a fost dus în rai: nu numai pentru sărăcia lui, ci mai ales pentru aceste virtuți ale lui cu totul dumnezeiești.** Lazăr nu voia decât să nu moară de foame, atât. Văduva din Evanghelia striga la bogat, dar Lazăr tăcea. Fața lui era istovită de durere, de boală, de foame, dar el tăcea și răbda. Stătea acolo, la poartă, liniștit, resemnat și desigur, se ruga — altfel n-ar fi putut răbda grozava lui suferință. Nu hulea, nu judeca, nu cârtea. Alții ar fi zis: “Ce-i asta? Eu nu am o fărâma de pâine, iar la bogat toate curg ca un pârâu și el îi hrănește pe toți lingăii aceștia. Unde este dreptatea lui Dumnezeu?” Dar Lazăr nu zicea nimic din toate acestea, dovadă că în clipa morții este îndată înconjurat de îngerii. Dacă ar fi hulit, n-ar fi avut parte de o așa de mare cinste.

Boala lui era cumplit de grea, de vreme ce câinii îi lingeau bubele și nu putea lua nici

fărămiturile de pe masă, iar sărăcia lui era cea mai aspră. Unii sunt bolnavi, dar au hrana trebuincioasă; alții sunt săraci, dar sănătoși — și una o ușurează pe cealaltă. Lazăr însă era și sărac și bolnav, în cel mai înalt grad. Era total părăsit, de toți, o părăsire cu atât mai amară, cu cât zăcea la poarta unui mare bogătaș, lângă acei bețivi și îmbuibăți care chefuiau în toate zilele. Noi, de obicei, simțim parcă mai mare nenorocirea noastră, atunci când avem în fața ochilor nenorocirea altora. Cât de greu i-o fi rost lui Lazăr, să vadă pe toți chefuind și el să rabde, fiind parcă sortit să simtă nenorocirea în toată adâncimea ei! (...) Așa era încercat bietul Lazăr. Și poate că mulți socoteau că este vinovat, ticălos înaintea lui Dumnezeu: “când ești necăjit, sigur ispășești ceva”. Așa facem toți. **Când vezi pe cineva care suferă, îi pui îndată nota la purtare și-ți vei lua răsplata pentru judecată.** Tot așa îi spuneau și lui Iov: “Dacă ai fi fost bun înaintea lui Dumnezeu, n-ai fi suferit atât!” Tot așa îl judecau și pe sfântul Pavel când au văzut vipera atârând de brațul lui: “E un păcătos”. **Suntem întotdeauna foarte dispuși să-i osândim pe ceilalți, în necazurile și nenorocirile lor.**

Bogatul a fost îndată osândit la iad. Pentru ce? Sfântul Ioan Gură de Aur, analizând cu spiritul lui duhovnicesc adânc această parabolă, scoate și aici niște înțeleșuri cu ade-vărat dumnezeiești. Și așa cum găsește multe virtuți săracului Lazăr, tot așa descoperă bogatului multe însușiri negative pentru care a fost lepădat de la fața lui Dumnezeu. **Bogatul avea ca primă meteahnă îmbuibarea și lipsa de dragoste; el nu știa ce este mila.** Era nemilostiv nu numai față de Lazăr, ci față de toți, căci nu se milostivea spre cel pe care-l vedea zilnic la poarta lui; cum s-ar fi milostivit asupra altora? (...) **Desfătările îl fac pe om crud și împietrit, frați creștini.** De aceea, nu trebuie să-i fericim întotdeauna pe **cei bogați**, tocmai din cauza acestei dări de seamă cumpilate în fața lui Dumnezeu. **Fiind nemilostivi, ei sunt ca niște furi, fură și ascund dreptul săracilor. Furii mai pot scăpa din mâna oamenilor, dar din mâna lui Dumnezeu ni-meni nu poate scăpa, fraților. Plăcerea durează un timp foarte scurt, iar pe urmă vine chinul, o veșnicie de chin.** (...) Nu uitați că bucuria cea adevărată nu vine din mulțimea bogățiilor, ci din fapta cea bună și din apropierea de Dumnezeu. De aceea Iisus ni-l dă ca exemplu pe Lazăr, ca să fie pentru noi ca un dascăl, el care îi întrecea pe toți prin mărimea suferinței lui, pe care o purta plin de bărbăție și curaj. (...) Dumnezeu nu este nedrept. **Prin suferințele din această lume suntem curățiți de păcate, păcate la care noi de multe ori nici nu vrem să ne gândim sau nici nu le bănuim. Dar Dumnezeu, la lumina Lui, vede tot acest praf care se depune pe sufletul nostru, acest praf păcătos care ne întinează și noi nu vrem să-i dăm importanță.** Câte gânduri, câte vorbe, câte pofte ne răscolesc lăuntru și ne întinează haina albă a botezului! Suntem murdari pe dinăuntru, așa cum ne murdărim pe mâini și pe haine. (...) Să ne gândim cât de vinovați suntem în fața lui Dumnezeu, că de am trăi numai o zi, tot n-am scăpa de păcat așa spune dreptul Iov. Și când stăruim în păcat și nu te ridici, nu te cureți, și nu accepți suferința ca Lazăr cel din Evanghelie, când te revolți împotriva suferinței și împotriva lui Dumnezeu, atunci nu faci

altceva decât să te răzbuni pe tine însuși, curmându-ți veșnicia, șansa veșniciei în lumina lui Dumnezeu. Noi avem înaintea noastră și ne angajăm atât de mult în viața aceasta pământească, încât uităm că murim; ni se pare că moartea privește pe altul, nu ne privește pe noi, și aceasta este o mare înșelare. Pentru că, dacă ne-ar suporta Dumnezeu cât de multe în această viață, tot murim. Trăim o sută de ani și până la urmă tot murim; și murim când nu știm, căci moartea este totdeauna neașteptată. **Pentru unii, moartea este intrarea în neant: "s-a terminat cu mine!" Ei, nu-i chiar așa. Murim ca bogatul din Evanghelie și intrăm într-un imperiu în care nu putem face nimic pentru binele nostru.** Puneți la inimă cuvintele Mântuitorului din Evanghelia de astăzi și lucrați cu nădejde faptele mântuirii. Amin.

Sursa: **Părintele Sofian Boghiu**, *Părintele Sofian*, Editura Bizantină, 2007, București

Vitamine duhovnicești

Nu există păcat mic

La o conferință, primeam bilete. Și-mi zice unul că el are un păcat mic. Dar eu cunosc un păcat și mai mic decât al lui. Adam n-a făcut altceva decât a mușcat dintr-un măr. N-a fost împotriva lui Dumnezeu, nu s-a îndoit de existența puterii divine, dar n-a ascultat. Și a răsturnat cerul și pământul. Nu există păcat mic! A trebuit să vină Hristos să salveze ființa omenească. Și ne-a adus mai mult decât ne-a pierdut Adam! Ne-a dat puțința de a ne îndumnezei. Noi, niște ființe în dimensiunea în care suntem, avem puteri divine! Avem o animalitate în noi și **unde încetează animalitatea începe omul.** Până când, vă întrebați, dăm voie animalului ăstuia din noi să lucreze?

Moartea nu vine să-i faci o cafea

În viața mea, am fost la multe căpătâie de muribunzi. Țipete grozave, vedeau dracii, vedeau păcatele exact cum le-au făcut! Nu se puteau salva, că **moartea nu vine să-i faci o cafea! Vine să te ia. Te duce unde-s faptele, nu discută. Și toți aceștia doreau să mai trăiască o zi. Ziceți că-i puțin, dar să vedeți, când se oprește răsuflarea, ce importantă e o clipă.** Justiția divină e încadrată de marea iubire divină și ne iartă cu o suspinare. Asta m-a făcut să spun că **o clipă poate să fie un timp și o suspinare poate să fie o rugăciune.** Și un mare trăitor a zis că această clipă e mai mult decât coșul cu lacrimi. **Dumnezeu vrea o inimă sinceră, și nu mii de rugăciuni. Vrea inima noastră.** Nimic nu-i mai scump de la Dumnezeu decât timpul. Ni l-a dat ca să ne salvăm. Ne-a suferit, ne-a îngăduit, doar-doar ne-om ridica. Asta e mila lui Dumnezeu: ne ține o viață întreagă! Dacă am găsi cu puțință să întrebăm pe cei de sus - ce v-a costat de ați ajuns la atâta fericire, răspunsul ar fi: timp, puțin timp, petrecut bine. Dumnezeu ne-a creat liberi ca să luptăm, că harul Lui nu vine la un milog, vine la un erou.

Sursa: **Părintele Arsenie Papacioc**, *www.ziarullumina.ro*